

A close-up, low-key photograph of a woman's face and upper body. She has long, wavy brown hair and is wearing a dark jacket over a grey top. She is holding a black handgun in her right hand, which is visible in the lower left corner. A large, polished wooden gun stock is held diagonally across the frame, partially obscuring her face. The lighting is dramatic, with strong highlights on her face and the wood, and deep shadows elsewhere. The background is blurred, showing some foliage.

JOAKIM ZANDER

PREDMESTIE

PREDMESTIE

JOAKIM ZANDER

PREDMESTIE

Original title: Joakim Zander: ORTEN
Copyright © Joakim Zander 2015
Published by agreement with Ahlander Agency

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2016
Translation © Jana Melichárková, 2016
Cover photo: Love Lannér
Cover design: Hummingbirds

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-553-0

Mojim rodičom

*Zaplatil som za zradu,
ale to som ešte nevedel,
že ste odišli naveky*

*a že nastane
temnota.*

ZBIGNIEW HERBERT

1. Bergort, zima 2011

Letíme v noci nízko nad Predmestím, naša rýchlosť je dokonale nakalibrovaná, naša formácia je silná a kompaktná. V noci sme nehluční, naše oči sú len štrbiny a čiarky. Sme X-meni, Band of Brothers, sme elita.

Pri Drivvedsvägene horí auto, počujeme, ako od horúčavy praskajú okná, vidíme, ako sa sklo rozprsklo po snehu ako ľad, priehľadné črepiny frustrácie a rozptýlenia. Je to ako v ktorýkoľvek iný večer tejto zimy a decká sa ani nesnažia uniknúť po lávke ponad koľaje, zostali stáť okolo auta tak blízko, až sa plamene odrážajú v ich vytreštených očiach a pália ich na pokožke. Presne vedia, koľko trvá, kým sa ozvú sirény, nemajú naponáhlo, nemusia dodržať čas, dokonca ani utiecť.

My však nezastavíme, náš cieľ je väčší, nie sme vtáčatá, už viac nezapaľujeme autá, sme orly a sokoly, dravce so špicatejšími pazúrami, s ostrejšími zobákmi, väčším apetítom. Lois, Lišiak, Mehdí a Bounty. Otočím hlavu a pozriem na svojich bratov, vidím ich tieň v žiare ohňa. V mojom srdci niečo rastie a rastie. Prestal som ťa prenasledovať. Je to už dávno, čo si sa začala vzdávať. Aj keď je to stále tvoj tieň, čo sa každý večer objaví na sivej stene mojej izby, keď idem spať, sú to oni, moji priatelia, moji bratia, ktorí sú ako ja. Rovnako bezcieľni a netušiaci ako ja. Rovnako prázdni a unavení ako ja.

„Počuj, Fádí.“

Bountyho hlas je vysoký a dutý, akoby nemal v pľúcach dosť vzduchu alebo síl.

„Drž hubu, teploš,“ zasyčí Lišiak.

Buchne ho do pleca, až Bounty odstúpi o krok nabok, do hlbšieho snehu.

„Sústredte sa,“ prikážem. „Je to vážne, chápete?“

„Ale...“ začne Bounty.

„Nijaké posraté ale, *šarmuta*.“

Räven znova zasyčí a zdvihne ruku.

„Si si istý tým kódom?“ spýta sa Bounty a cúvne, aby sa vyhol úderu. „Že ho nezmenili?“

Betón sa nad nás nakláňa, uzatvára nás vnútri, pevne nás drží. Vo vzduchu cítiť mínus desať a horiaci benzín. Pokrčím plecami, cítim, ako sa mi scvrkávajú pľúca. Vnímam to čo vždy, že nič neviem, že si nie som ničím istý.

„No doriti,“ odvetím. „Drž už hubu.“

Čakáme v tieni na druhej strane Pirattorgetu napriek tomu, že je tam pusto, napriek tomu, že je pol druhej v noci. Čakáme, kým nezačujeme sirény spoza diaľnice, kým nezazrieme, ako sa nebo nad detským ihriskom nezafarbí modrými svetlami. Čakáme, kým neuvidíme Mehdího, ako pomaly prichádza cez ľadové dlaždice pred Samiho kebabom, jeho kroky sa v zimnej noci tlmene ozývajú. Sirény zmlkli, počuť len decká, ktoré ziapu a škriekajú na lávke v opačnom smere.

„Vzduch je čistý,“ oznámi zadýchane Mehdí, pľúca mu pípajú a pískajú od astmy.

Nakloní sa dopredu, funí a stoná.

„Len hasiči, dokonca ani neposlali *fízlov*.“

Všetci v tichosti prikyvujeme, slávnostne ako na pohrebe. Je to vážne. Kľúč ma páli vo vrecku, kód v pamäti. Zakloním sa a pohľadom spočiním na oknách na druhej strane námestia, zababraných detskými prstami, zrakom prechádzam po popras-

kanej fasáde, po zamotaných žalúziách, po záclonách z plachiet, po satelitoch a somálskych zástavách, vyššie a ešte vyššie, ponad strechu a vyššie. Obloha je čierna a chladná, ani hviezdy dnes v noci nevyšli, ani polovica smutného rožka mesiaca, len prázdne čierne oblaky a nič. Aj tak však na ne hľadím, pohľad mám zamrznutý ako noc sama, ako moje prsty. Toto je skutočná voľba. Ty alebo bratia.

Odtrhnem pohľad od noci ako jazyk od zamrznutej tyče a spýtam sa:

„Na čo čakáte? *Jalla!*“

Ponad námestie letíme vo formácii, tichí ako *stealth*, ako *drony*. Sme jednotka, sme gangstri, sme elita. Ani hlások, len para z našich úst, len dych a krv, čo hučí v ušiach, len my a naša úloha.

Je to ľahké. Zastrčiť kľúč do dverí, nijaké obzeranie sa cez plece. Len sa všetci vovalíme dnu a ja spravím to čo ty, ako som ťa to videl robiť, len podídem rovno k bielej skrinke, len srdce búcha, len kód a od na displeji, len tisíce sekundy čakanie na dlhé pípnutie, čo znamená, že to funguje, že sme dnu. Rýchle vziať hi-fi, mlčky, vytiahnuť baterky, popri predsieni a do štúdia.

V miestnosti s mixážnymi pultmi sú na stole dva MacBooky. Šššš! Teraz naše. Dva samsungy v nabíjačke. Šššš! Teraz naše. Tri malé tablety. Šššš! Mikráky a gitary. Pozrieme na seba. Kašľať na to. Priťažké. Skloním sa pod mixážny pult, čupnem si, hmatám v tme, kým to nenájdem. Pomaly vyťahujem škatuľu od topánok. Nike. Otvorím ju, nádych nosom a cítim, ako sa plní sladkou vôňou trávy.

„Počuj!“

Zdvihnem jednu ušúľanú smerom k bratom, vyvalia oči a vytrčia palce dohora. No je tu toho viac. Videl som to, keď

som tu bol s tebou, videl som, ako Blackeye vytiahol dve tisícky a dal ich nejakému posratému *flákačovi*, aby za ne kúpil chľast. Vtedy som na to prišiel, vtedy sa zrodil nápad.

Vkláznem do druhej miestnosti, do kancelárie. Potiahnem vrchnú zásuvku, no nepohne sa. Jackpot!

„Lišiak!“ zašepkám do štúdia. „Skrutkovač.“

Lišiak je kráľom skrutkovačov, dlát, hasákov. Neexistuje okno či dvere, ktoré by neotvoril – a toto je príliš jednoduché. Len sa oprie o dosku písacieho stola, ohne sa a zásuvka vyskočí hore a von. Príručný trezor je zelený a ťažký, zastavím Lišiaka, keď sa ho snaží vypáčiť a ryje doň.

„Kašli na to,“ stopnem ho. „Urobíme to neskôr.“

Onedlho je všetko hotové. Vytečieme cez dvere ako voda, s rukami plnými lupu, dole na detské ihrisko, kde sa zhruba podelíme. Ja si beriem trezor a jeden MacBook.

„Držme sa pri zemi. Uvidíme sa vo štvrtok.“

A je po tom. Noc je chladná, pustá a tichá. Ani autá už viac nehoria, únava sa mnou prevalí ako more, ako sneh, ako tma. Potkýnam sa domov, tichý a prázdny, nie som v povznesenej nálade, ani vykonaný zločin ma nenaplní, nie som spokojný a silný, vôbec nie, ako som si myslel.

Neskôr v mojej izbe mi sivožlté svetlo pouličnej lampy pred mojím oknom nedá pokoj, votrie sa mi pod viečka a do zreníc, aj keď mám zatvorené oči a hlavu zaborenú do pokrčeného vankúša. Nech robím čokoľvek, nenechá ma odpočívať. Napokon sa vzdám, otvorím oči, sadnem si na posteli, no lampu nezažnem. Čas sa naťahuje a mení tvar, až napokon celkom zanikne a ja počujem, ako dvere mojej izby vŕzgajú, ako dlážka škripe a praská. Neobrátim sa, len nechám pohľad spočinúť na stene.

Keď otvoríš dvere, vojde s tebou chlad. Sadneš si na vzdialený okraj postele. Vzduch sa nehýbe.

„Pamätáš si, keď sme boli malí?“ začneš. „Mal si asi desať. Keď som začala s tým, že sa odtiaľto musím dostať?“

Viem, čo budeš vravieť, je to jeden z našich príbehov, súčasť našej mytológie, no mlčím. Len tam sedím, prázdny, s rovným chrbtom.

„Znova som sa s nimi pohádala. Nepamätám si prečo. Nejaký *khara*, nejaká hovadina, ktovie. Zdrhla som von a domov som sa vrátila neskoro. Už si bol priveľký, aby si sa hral so svojím ufúľaným starým legom. No keď som prišla domov, pripevnil si všetky svoje modré kocky na zelený podklad, sem-tam trochu bielych a skôr, ako si zaspal, poukladal si mi ich na posteľ. Pamätáš si?“

Mierne prikývnem. Pamätám si. Spomínam si na všetko.

„Vieš ešte, čo to bolo?“

Mlčím. Je to už príliš dávno. Medzitým sa toho stalo veľa.

„Tvrdil si, že je to more. Že si pre nás postavil more, po ktorom sa môžeme odplaviť preč. A že zostrojíš čln, ktorým odplachtíme.“

Cítim páľavu za viečkami a v hrudi. Cítim, ako sa všetko scvrkáva, cítim, ako ma zaplavuje minulosť, ako ma ovieva budúcnosť. Že človek ani nepotrebuje vodu, aby sa utopil.

„Ten čln si nikdy nezostrojil, Fádí, len more.“

Chcem niečo povedať, možno vysvetliť, možno sa ospravedlniť, prepáč, prepáč. No viem, že všetko, čo môžem urobiť, je pípať a krákať, všetko, čo môžem docieľiť, je chaos a stres. Mlčky sedíme.

Potom napokon:

„Možno si, Fádí, zohnal ten čln teraz,“ nadhodí. „No stačí ledva pre jedného.“

Konečne sa obrátim a pozriem na teba. Si unavená, chudá, pokožku máš v tom slabom osvetlení akúsi bledú. Už od malička som ťa vídal, ako odchádzaš. No nikdy nie takúto.

„Čo tým myslíš?“ spýtam sa.

Si taká smutná, keď sa na mňa pozrieš. Nie sklamaná, nie nahnevaná. Len smutná.

„Čo si si myslel? Že nepochopia, či kľúč to bol? Čí kód? V štúdiu sú kódy osobné. Každý má jeden, svoj, takže sa vie, kto tam bol a kedy. Prvé, čo zajtra ráno urobia, keď Jorgen vojde, bude, že si to skontrolujú a zistia, že bol použitý môj kód, však?“

Čo mám spraviť? Horím od hanby. Zrady. Sprostej hlúposti. Som *chái'n* – zradca. Potom ma prepadne hrôza.

„Jorge a Blackeye,“ odvetím. „Zabijú ma.“

„Nie oni,“ oponuješ. „Biz, Mahmúd alebo Rusák to asi spravia.“

Cítim, ako mi po lícach tečú slzy. Je to také zahanbujúce, nielen slzy, ale aj to, že som paralyzovaný strachom.

„Fádí, *habíbi*,“ oslovíš ma. „Ako si mohol byť taký hlúpy? Veľmi dobre vieš, že sa neuspokoja iba s tým, že dostanú veci naspäť. Ten, kto spraví niečo také, Pirate Tapes... Dočerta, Fádí, sú to jediné, na čo môžeme byť hrdí. Ten, čo spraví niečo také, je zradca. V očiach celého Predmestia. Nikto sa do toho nebude miešať.“

Cez slzy vidím, ako vstaneš z postele a ideš do svojho šatníka. Takmer nikdy tu nie si, iba občas v týždni cez noc, ale viem, že tam máš svoje skicáre. Natiahneš sa, aby si dosiahla na vrchnú policu, zhrabneš bloky a náčrtníky a natlačíš ich do látkovej tašky z Pirate Tapes spolu so švédskym slovníkom. Je doškriabaný, ohmataný, po všetkých tých dňoch a nociach má somárské uši.

Teraz sa mi zdá veľmi vzdialené, že sme verili, že bude stačiť, že bude dostatočné, ak sa naučíme všetky slová, že bude stačiť spievať ako ostatní, nie krákať a pípať. Zarazíš sa a vytiahneš slovník, položíš ho na posteľ.

„Bude lepšie, ak si ho vezmeš,“ povieš. „Už ho viac nepotrebujem.“

Zaborím si tvár do dlaní, nemôžem sa na teba dívať.

„Ako si vedela?“ ticho sa spýtam. „Ako si vedela o Pirate Tapes?“

Schovaný za prstami tuším, že pokrčíš plecami, že potrasieš hlavou.

„Videla som vás, ako už od popoludnia celí vystresovaní pop-fajčievate pri moste. Bolo jasné, že máte niečo za lubom. Nie ste až takí *smooth*, Fádí. Potom som počula o vlámaní. Vieš, že nie som hlúpa.“

„Čo spravíš?“ spýtam sa. „Kam pôjdeš?“

„To je jedno. Bude lepšie, keď to nebudeš vedieť. Ozvem sa.“

Čupneš si predomňa, donútiš ma spustiť ruky z tváre, donútiš ma pozrieť na teba.

„Takže takto,“ prihovoriš sa mi a tvoj hlas je taký vážny, že rozochveje vzduch okolo nás. „Zatiaľ uvidia, že to ja som bola v štúdiu. Je to môj kód. Ak dnes v noci bez slova zmiznem, nebudú mať dôvod podozrievať niekoho iného.“

Držíš ma za zápästia, pozeráš mi rovno do očí, cez slzy a hanbu, cez zrkadlá a dym, cez preludy, rovno do toho, čo som ja, rovno na moju podstatu. Neviem, čo mám povedať, otvorím a zatvorím ústa, snažím sa odvrátiť pohľad od tvojich hlbokých očí, no nespúšťaš ich zo mňa.

„Nechápem to,“ pokúšam sa.

„Je to jednoduché, *habíbi*,“ odvetíš. „Napokon, zostrojil si mi čln.“

Hladíš ma po hlave.

„Prepáč,“ ospravedlňujem sa, „prepáč, prepáč.“

Zatvorím oči a tvoje pery cítim na líci. Keď ich znova otvorím, si preč.

2. Brooklyn, New York, štvrtok 13. augusta 2015

Cez tenký matrac na podlahe cítiť betón, po ulici hrmoce nákladiak a rozochveje špinavé okenné tabuľky, občas počuť hlasy a klapot opätkov na asfalte, sirény na Atlantic Avenue, horúčava ťaží a rozochvieva, medzi tehlovými stenami sa ozýva pulz, vo dverách zašramotí kľúč.

Yasmine sa posadí. Okamžite je hore, oči otvorené doširoka, pripravená na všetko, takmer na všetko. Všetky zvuky a svetlá sa odrážajú od podlahy. Tma, odrazy a signály, ktoré okamžite spoznáva, ktoré ju neupútajú. Len kľúč vo dverách. Poobzerá sa dookola, cez hlavu a plecيا si pretiahne včerajší top, navlečie džínsy, rukami si prejde po hustých čiernych vlasoch a ticho vstane. Drsná podlaha ju prekvapivo chladí na chodidlách.

Zámka sa sťažka otvára. *Čikčakčakčik*. Kľúč sa otáča. Zvuk sa odráža a poskakuje po prázdnom byte. Modré svetlo z ulice mihoce cez okná, dopadá na nedokončené plátna opreté o steny.

Je hlboká noc. Ako dlho spala? A spala vôbec? Pásmová choroba v nej praská a šumí, akoby sa všetky jej zmysly filtrovali cez opustenú rádiovú frekvenciu, ktorá znižuje rýchlosť, spôsobuje, že je ťarbavá a pomalá. Znova potrasie hlavou, aby zmenšila šum, aby mala jasnú myseľ. Opatrne sa blíži k zvuku, k dverám, inštinktívne a obozretne ako zviera. Sirény za ňou zmiznú po rozpraskanom asfalte a zanechajú po sebe niečo ako pokoj. Zostal len zvuk kľúča v zámke.

Priblíži sa k dverám tak blízko, že sa jej pery dotknú plechu, keď po švédsky zašepká:

„Si to ty?“

Zvyšky vzduchu z lietadla v jej pľúcach spôsobia, že jej hlas je strohý a chrapľavý. Kľúč v zámke prestane škrabotať.

„Yasmine?“ ozve sa z druhej strany.

Spôsob, akým vysloví jej meno. Intonácia a zadrhávajúca, nedočkavá melódia jeho výslovnosti. Agresia a zmätok. Všetko, čo vybudovali, bolo v okamihu zničené. Yasmine otočí západkou zámky a dvere sa otvoria.

David vyzerá takmer ako zvyčajne, takmer ako pred týždňom. Tie isté mäkké skrivené pery, rovnaká hlboká vráska na čele. Tie isté kľúčne kosti a jamka na ľavom líci, tá istá oholená lebka, to isté sivé tričko s rovnakými fľakmi od farieb v spreji a fixiek, tie isté džínsy z hrubého starého denimu, ktoré mu kúpila v Shibuya pri svojej prvej ceste do Tokia. No má aj strnisko a špinavé nechty, prudký pohľad a pohybujúce sa čeluste.

„Yasmine, *baby!*“

Roztvorí náruč, prejde cez prah, svetlo ulice zvýrazní jeho žlté zuby. Yasmine o krok cúvne, odvráti sa od neho, prekazí snahu objasť ju.

„*Baby, I didn't realize... What time is it?*“

Otočí ruku a hľadá hodinky, ktoré tam nie sú, búcha si po vreckách a hľadá mobilný telefón, ktorý napokon vytiahne a horúčkovo ho stláča, bez reakcie.

„*What the fuck? I'm outta battery, baby! What time is it?*“

Omiel'a a omiel'a, pustí telefón, ktorý zarachotí na betóne. Znova k nej vykročí, ruky natiahnuté dopredu, aby objal jej tvár. Ona cúva, až stojí uprostred izby, *loftu*, ako to on nazýva, no nie je väčšia ako študentská izba, ako šatník, aj keď je strop vysoký a okno občas, hlavne skoro ráno, vpustí dnu svetlo.

„Prečo hovoríš po anglicky?“ spýta sa.

Zastane, pozrie na ňu, akoby až teraz naozaj zaregistroval, že je tam.

„Ako si sa dostala dovnútra?“ ozve sa po švédsky, obviňujúcim tónom vibrujúcim paranojou a agresiou.

„David,“ osloví ho Yasmine, hlavu má naklonenú, akoby hovorila s dieťaťom, „čo sa stalo?“

Stále stojí na betóne, ruky má prekrížené cez prsia. Cíti, ako sa zlosť prediera cez bolesť a zmätok, ktoré v sebe nosí, cíti, ako narastá. Je v nej priepašť, v nich, v tejto izbe. Zakaždým, keď si myslí, že sa pevne zachytila na poréznom okraji, cíti, ako sa priepašť prehĺbuje, ako sa jej prsty klžu v štrku, no nech akokoľvek bojuje, kope a krváca, tápajúc padá až na večné dno.

„Stalo?“ spýta sa David. „Čo sa malo stať?“

Otvorí chladničku, povytáhuje šuplíky na zeleninu, zasunie ich naspäť, presúva staré zvyšky na policičkách. Maslo spadne na podlahu, ani si to nevšimne.

„Timmy a Áiša robili párty, potom sme s Rašídou a niekoľkými ďalšími pokračovali.“

Prekvapene sa obráti k nej:

„Čo tu robíš? Mala si prísť vo štvrtok.“

„Je štvrtok,“ odvetí Yasmine a prsty si pritisne na spánky. „Možno piatok.“

Šum sa nevzdáva, skôr naopak.

„Timmy a Áiša robili párty v utorok,“ vraví. „Odvtedy si nebol doma, však?“

David pokrčí plecami, zdá sa, že premýšľa.

„Štvrtok? S Rašídou sme uviazli v niekoľkých kluboch, ktoré našiel. Potom sme šli na párty niekde v Buschwicku. Bola tam Laura.“

Aha, Laura galeristka.

Vyzerá, že očakáva pochvalu za to, že spomenul galeristku, o ktorej obaja vedia, že nikdy nevystaví ani jeden z jeho obrazov.

„Veľmi sa zaujímal o ten nový smer, ktorý razím, veď vieš, vtáky a kostoly. Hovoril som ti o tom?“

Yasmine si čupne, tvár schová v dlaniach. Prsty sa kľúu po štrku.

„Miliónkrát, David, ale ešte si nemaľoval ani hovno. Ani jedinú posratú čiarku!“

Znova vstane a podíde k dvojitému matracu v kúte, uchopí dva tenké šuštiace papiere. Vráti sa k Davidovi a bez slova ich položí pred neho na kuchynskú linku.

David sa nakloní a žmúriac na ne hľadá.

„Ech. Kašli na to. Bude trvať večnosť, kým skončíme pred súdom. *We're artists, baby!* Vypratanie bytu je len jedna súčasť našej story.“

„Na súd ideme o desať dní, David. Potom sme na ulici, ok? Predsa som ti, doriti, dávala každý týždeň peniaze na nájomné. Čo si s nimi urobil? Speed? Párty v Bushwicku?“

Prepadá sa čoraz hlbšie do priepasti. Ani proti tomu nedokáže bojovať.

„Potrebujem sa napiť,“ odvetí David a rozďaví dvere mrazničky. Rachotí a hrmoce v ľadovom priečinku, kým neschytlí ľadom potiahnutú fľašu a vyberie ju do sivého nočného oparu. Potrasie ňou, obráti hore-dolu, potom ju z plnej sily hodí o sivú tehlovú stenu. Fľaša o desať centimetrov minie okno a rozprskne sa na more zamrznutých sklenených kryštálov.

„Prečo si vyslopala všetku vodku?“ zasyčí a obráti sa k nej.

Možno je to vypratanie bytu, možno cesta a pásmová choroba. Možno je to smútok a zmätok posledného mesiaca, čo sa v nej točí a rastie. Možno je to priepasť pod ňou, čo sa prehľbuje. Možno je to špina za jeho nechtami. Možno to spôsobuje, že

vidí temné krvavé dno priepasti. Možno to nič nie je. No zrazu sa jeho vyhrážky zmenia na sľuby. Zrazu Yasmine vie, čo je potrebné.

„David, tvojej vodky som sa ani nedotkla,“ odsekne.

A nielen to. Hlas sa jej netrasie, neuhýba pohľadom, necúva, neodchádza. Namiesto toho si prekríži ruky cez prsia a podíde k nemu. Cíti, ako sa jej sklenený črep hlboko zarezal do vankúšika ľavej nohy, cíti, aká je v tej horúčave črepina studená, aká je dokonca aj v tej horúčave krv studená.

David na ňu prekvapene hľadí. To čo Yasmine vraví, nezodpovedá ich príbehu, ktorý je plný epizód, v ktorých Yasmine kľáči v kúte s lopatkou či papierom, alebo s čímkoľvek, a zametá črepiny. Na okamih vyzerá bezradný. Ústa stále niečo premieľajú. Zrenice hrozia, že prasknú. Potom:

„Čo si to povedala?“

O krok k nej pristúpi, kútikom úst mu trhá od *speedu* alebo stresu, alebo nedostatku spánku. Yasmine cíti, ako jej prsty kľžu po štrku, aké sú doškriabané a odraté, ako jej z nohy kvapká krv na betón.

Vie, že to môže okamžite ukončiť. Že môže cúvnuť a skloniť sa. Vziať toaletný papier a pozametať tie prekliate črepiny. Že môže zabehnúť do večierky k Indom na Classon Avenue a kúpiť fľašu Jacka. David polovicu vypije a možno si chvíľu pokričí. Mohla by odvrátiť jeho nenávisť od nej na galleristov a agentov a všetkých ostatných, ktorí to schytajú za to, že odkedy prišli do Brooklynu, nebol schopný namaľovať rozumný obraz. Mohla by si od Bretta požičať peniaze, aby odvrátila súdne vysťahovanie? Vziať nejaké cesty do Tokia alebo Berlína. Našetriť si niečo do foroty na vlastný byt a zmiznúť do tmavej noci. Mohla by urobiť všetko, čo už spravila tisíc ráz predtým, pomaly spadnúť znova do priepasti a nechať príbeh, aby ju pohltil.

No nespraví to.

„Povedala som, že som bola desať dní v Tokiu,“ oponuje. „A dobre vieš, že sa tej tvojej prekliatej vodky ani nedotknem.“

David pristúpi o krok k nej, zdá sa, že chvíľu uvažuje o jej slovách.

„Zatiaľ čo ty si bol tu a so svojím skurveným klubom lúzrov si tisíci raz rozflákal na párty peniaze na nájomné, ja som sa drela pre našu budúcnosť, aby sme sa dostali z týchto sračiek,“ pokračuje Yasmine.

Tentoraz zašla príďaleko. Ďalej než inokedy. No nedostatok spánku jej to uľahčuje. Akoby na okamih už viac nebola súčasťou tohto všetkého, nie celkom. Akoby posledný mesiac spôsobil, že príbeh uvoľnil dočasné krčovité zovretie okolo nej, akoby to, čo majú s Davidom spoločné, už viac nebolo skutočnosťou, je to len látka na nové mýty a sny.

Ubehol už mesiac, mesiac, odkedy Fádí nadobro zmizol, mesiac, odkedy jej telefón zabzučal v metre niekde pod parkom Washington Square a svet okolo nej sa spomalil. Pred mesiacom začala od všetkého utekať, od smútku a minulosti, rýchlejšie a ďalej, než sama verila, že bude schopná. Potom, keď už neverila, že dokáže zísť ešte ďalej, keď cítila, že ju doháňa strašný smútok, pred štyrmi dňami dostala druhú správu. Rozmazanú fotku, mohol to byť Fádí v Bergorte. Fádí je mŕtvy. Fádí žije. Nič už nejde dokopy, neexistujú viac nijaké vzory.

„Ty prekliaty hajzel!“ kričí Yasmine a cíti, aký je jej hlas prenikavý, aký je surový a plný bolesti.

„Drž hubu!“ vrieska David hlasnejšie, hlučnejšie.

Drží jej pred tvárou ruku, akoby chcel fyzicky zabrániť tomu, aby jej slová vnikli do miestnosti.